

РЕШЕНИЕ

№ 6835

гр. София, 19.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕД
ЧЛ

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12555** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ася Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 2, офис 4, представлявано от управителя Р. В. Н., подадена чрез адв. В. Й., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 4, против решение № 3456 от 22.09.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 14725/2024 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2400272 от 20.09.2024 г., издадено от ИД Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД за нарушение по чл. 14, ал. 1 от Закона здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ) във връзка с чл. 60, ал. 1 и чл. 61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи на основание чл. 416, ал. 6 от Кодекса на труда (КТ) във връзка с чл. 413, ал. 2 от КТ е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2 000 лева.

В касационната жалба се излагат доводи за неправилност на съдебното решение като постановено в противоречие с материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост. Развиват се аргументи, че изводите на СРС не се основават на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по

делото, установени въз основа на анализ на представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност. В тази връзка се твърди, че съдът е установил неправилно фактите и неправилно ги е отнесъл към приложимите правни норми. На следващо място, се твърди, че при издаване на НП са допуснати множество процесуални и материалноправни нарушения, които са игнорирани от районния съд. Твърди се, че не е взето предвид възражението, че в АУАН и НП нарушението не е надлежно описано и съответно, че не става ясно за какво точно нарушение е ангажирана административнонаказателната отговорност на лицето в нарушение на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Релевира се и нарушение на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН. Счита още, че съдът не е обсъдил възраженията в жалбата и неправилно е кредитирал свидетелските показания на актосъставителя, като ги е интерпретирал неправилно и изцяло в подкрепа на изложеното в АУАН и НП. Алтернативно се претендира, че нарушението представлява маловажен случай поради пълна липса на вредни обществени последици, което води до извод за изключително ниска обществена опасност на нарушението и следва да бъде приложен чл. 28 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението на СРС и постановяване вместо него на друго, с което да бъде отменено НП. Претендират се направените в производството по делото пред двете съдебни инстанции разноски.

В открито съдебно заседание по делото, касационният жалбоподател се представлява от адв. К., който поддържа касационната жалба по изложените в същата съображения и моли да бъде уважена.

Ответникът – Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) - С., в съдебно заседание, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор К., който счита, че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, XII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл. 208 АПК, съдебно решение.

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че икономическата дейност на „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД е строителство. В периода 06.06.2024 г. – 22.07.2024 г. Ш. Х., Е. Б. и Ц. Т. – инспектори при Дирекция „Инспекция по труда“ – С. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Р. В. Н., ЕГН [ЕГН], с обект на контрол: „Жилищна сграда с подземни гаражи и паркоместа“ в УПИ V-339, кв. 79, м. „М. долина“, район „Студентски“, [населено място]. На 06.06.2024 г. била извършена проверка на място на обекта на „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД от служители на ДИТ – С., включително Ш. Ш. Х., заемаща длъжността “главен инспектор” в ДИТ - С.. Резултатите от проверката били обективирани в Протокол за извършена проверка № ПР2422147 от 22.07.2024 г. В него били отразени 20 на брой извършени от жалбоподателя нарушения на трудовото законодателство, за чието отстраняване били издадени предписания. Така съставеният протокол бил връчен на представител на дружеството на 22.07.2024 г. Съгласно указателна

табела на обекта „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД е било възложител и строител на обекта и съответно работодател на строителните работници, извършващи СМР на същия. При проверката на място бил установен единствено техническият ръководител на обекта – Ж. Ж., който бил служител на „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД, по силата на трудов договор от 03.12.2021 г. При пристигане на контролните органи на обекта работещите на трета плоча избягали и не била установена тяхната самоличност, както и дали същите имат сключени трудови договори, съответно с кого. На място в строителния обект било установено, че контурите на първа, втора и трета етажна плоча, където няма изградени външни стени, не са обезопасени против падане на хора и предмети, чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които да са достатъчно високи, изградени най-малко от защитна бордова лента за крака и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. На 06.06.2024 г. на обекта от главен инспектор Ш. Х. е съставен акт за спиране на СМР, връчен на техническия ръководител Ж. Ж. на същата дата. На 22.07.2024 г. от главен инспектор Ш. Х. е съставен АУАН № 22-2400272 за извършено на 06.06.2024 г. нарушение на чл. 14, ал. 1 от ЗЗБУТ във връзка чл. 60, ал. 1 и чл. 61 от Наредбата от „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], изразяващо се в това, че контурите на първа, втора и трета етажна плоча, където няма изградени външни стени не са обезопасени против падане на хора и предмети, чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които да са достатъчно високи, изградени най - малко от защитна бордова лента за крака и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. Екземпляр от АУАН е връчен на пълномощник на дружеството на 22.07.2024 г. Въз основа на така съставения АУАН е издадено оспореното НП, при пълна идентичност на описаното нарушение и неговата правна квалификация, с което на дружеството била наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева за нарушение на чл. 14, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ) във връзка чл. 60, ал. 1 и чл. 61 от Наредба № 2/2004 г. за това, че като работодател и строител на 06.06.2024 г. дружеството не е осигурило здравословни и безопасни условия на труд, като е допуснало контурите на първа, втора и трета етажна плоча, където няма изградени външни стени, да не са обезопасени против падане на хора и предмети, чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които да са достатъчно високи, изградени най-малко от защитна бордова лента за крака и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение, т.е. на проверявания обект не е осигурило здравословни и безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата както на работещите, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират във или в близост до работните помещения, площадки или места.

За да потвърди процесното НП, районният съд е кредитирал показанията на свидетелката Х., която лично е извършила проверка на строителния обект и лично е възприела липсващото обезопасяване срещу падане и в съвкупност с останалите данни по делото е приел, че отговорният за нарушението субект е именно касаторът „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД. На следващо място е проверил законосъобразността на НП на всички законови основания, като е стигнал до извод, че същото е издадено от компетентен административнонаказващ орган, при спазване на административнопроизводствените правила, включително относно формата и съдържанието на акта и НП, както и в съответствие с материалния закон. СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде

санкционирано. Изложени са и съображения за неприложимост на чл. 415в, ал. 1 от КТ. Решението е правилно.

Наказателното постановление е издадено за нарушение на чл. 14, ал. 1 от ЗЗБУТ във връзка с чл. 60, ал. 1 и чл. 61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. Съгласно посочените разпоредби юридическите и физическите лица, които самостоятелно наемат работещи, юридическите и физическите лица, които ползват работещи, предоставени им от предприятие, което осигурява временна работа, както и лицата, които за своя сметка работят сами или в съдружие с други, са длъжни да осигурят здравословни и безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата, както на работещите, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират във или в близост до работните помещения, площадки или места (чл. 14, ал. 1 от ЗЗБУТ). Работи на височина се извършват при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства (напр. ограждения, скелета, платформи и/или предпазни (защитни) мрежи) (чл. 60, ал. 1 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи). Паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение (чл. 61 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи). Според дефиницията по § 1, т. 21 от Допълнителните разпоредби (ДР) на Наредба № 2/2004 г. под употребения израз „от височина“ следва да се разбира височина, по-голяма от 1,5 м, мерено от пода или терена.

Санкционната разпоредба се намира в чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ) и предвижда наказание за работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 15 000 лв.

Въз основа на описаните фактически обстоятелства в акта и в НП се установява, че същите се субсумират към горесцитираните правни норми.

Съответен на доказателствата по делото е изводът на въззивния съд, че вмененото нарушение е доказано по несъмнен начин. Както правилно е приел СРС, в случая е установено без съмнение, че на 06.06.2024 г. на място в процесния строителен обект контурите на първа, втора и трета етажна плоча, където няма изградени външни стени, не са обезопасени против падане на хора и предмети, чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които да са достатъчно високи, изградени най-малко от защитна бордова лента за крака и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение, което съставлява нарушение именно на чл. 14, ал. 1 от ЗЗБУТ във връзка с чл. 60, ал. 1 и с чл. 61 от Наредбата.

Правилно е определен субектът на отговорността, от информацията, съдържаща се в информационната табела по чл. 12 и чл. 13 от Наредба № 2/2004 г., жалбоподателят безспорно е установен като възложител и строител на обекта, независимо от представения с жалбата до въззивния съд договор за строителство и споразумение за осигуряване на безопасни и здравословни условия, в намиращата се на обекта/строежа информационната табела липсва такова отразяване съгласно чл. 13, т. 13 от Наредба № 2, напротив, както бе посочено и по-горе, като възложител и строител на обекта е вписан касационният

жалбоподател. Наред с това на обекта е установен единствено служител на „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД на длъжност „строителен техник проектно технически отдел“. Наети от други строители работници не са установени на място, както и впрочем не са установени други лица, тъй като работещите в момента на пристигане на служителите на ДИТ са напуснали обекта. В този смисъл, дори и за отделни дейности да са наети подизпълнители, това не изключва отговорността на строителя за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. В този смисъл правилен и в съответствие с установеното е изводът на въззивния съд и на АНО, че санкционираното дружество има качеството на строител и работодател по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби (ДР) от КТ и в това си качество има задължението по чл. 14, ал. 1 КТ - да осигури здравословни и безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата, както на работещите, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират във или в близост до работните помещения, площадки или места. В този смисъл следва да се има предвид и легалната дефиниция на понятието „работодател“, съдържаща се в § 1, т. 10 от ДР на Наредба № 2/22.03.2004 г., която съответства на същото понятие, дадено и в специалния ЗЗБУТ. Съгласно § 1, т. 2 от ДР на ЗЗБУТ „Работодател“ е понятието, определено в § 1, т. 1 от ДР на Кодекса на труда, и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за предприятието, кооперацията или организацията. Съгласно П.. 1, т. 10 от Наредба № 2/22.03.2004 г. „Работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение, както и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и др.). Законодателят неслучайно е разширил кръга на субектите, които определя като работодатели съгласно ЗЗБУТ и другите подзаконовни нормативни актове, уреждащи обществените отношения, свързани с осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд в насока засилване на защитата на лицата, полагащи труд. В тази връзка следва да се приеме, че в процесния случай дружеството има качеството на „работодател“ и в този смисъл негово е било задължението да осигури спазване разпоредбите, отнасящи се към здравословните и безопасни условия на труд. Фактическите установявания на административнонаказващия орган са доказани по делото, като въззивният съд е обсъдил в тяхната съвкупност събраните доказателства, включително свидетелските показания. Относно твърденията в касационната жалба, че въззивният съд е ценил неверните показания на актосъставителя следва да се посочи, че тези показания изхождат от длъжностно лице, което има преки възприятия за фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; същите са конкретни, достоверни, логични, последователни; не само че не противоречат на събраните по делото доказателства, а изцяло се подкрепят от тях. По отношение свидетелските показания въззивният съд не е допуснал каквито и да е процесуални нарушения, още по-малко съществени такива по чл. 348, ал. 1, т. 2 вр. ал. 3 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН. Показанията са надлежно снети по реда на чл. 117 и сл. НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, подложени са на внимателна проверка по чл. 107, ал. 5 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, преценени са поотделно и в съвкупност с останалите налични доказателства и основателно са изцяло кредитирани от въззивния съд. Съгласно чл. 52, ал. 4, изр. 1 от ЗАНН преди да се произнесе по преписката, АНО е длъжен да провери акта с оглед неговата законосъобразност и обоснованост, да прецени възраженията и събраните доказателства. АНО няма, обаче, нормативно задължение да

обективира писмено тази си преценка в текста на наказателното постановление. Излагането на такива съображения не е предвидено с чл. 57, ал. 1 от ЗАНН като задължителен реквизит и така обсъждането на възражението по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН може да е само част от факултативно му съдържание. В тази връзка неоснователно е и възражението за допуснато нарушение на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН.

При съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Поради това законосъобразно е ангажирана отговорността на дружеството на основание чл. 413, ал. 2 от КТ с издаване на наказателното постановление и правилно същото е потвърдено от районния съд като издадено в съответствие с приложимите процесуални и материално правни разпоредби. На касационния жалбоподател е наложена определената в КТ имуществена санкция, индивидуализирана от административнонаказващия орган в размер близък до установения в закона минимум.

В случая не е приложим институтът на маловажност по смисъла на чл. 28 от ЗАНН на който се позовава касационният жалбоподател, тъй като в Кодекса на труда е уреден специален състав по чл. 415в, ал. 1 от КТ. В тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в от КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН. Както правилно е посочил СРС, не се установява да е налице възможност за преквалифициране на нарушението по специалната норма, определяща „маловажен случай“ по КТ, тъй като, освен, че липсват данни нарушението да е отстранено веднага след установяването му, осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд е сред най-съществените задължения на работодателите и нарушаването на това задължение чрез необезопасяването на работата във височина винаги е свързано с висок риск от неблагоприятни последици за лицата, работещи на обекта, което изключва приложимостта на чл. 415в, ал. 1 от КТ.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил доказателствата и доводите на страните.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че Софийски районен съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН на ответника се дължат разноски. В съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 63д, ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. с § 5 от ЗВЕРБ съдът определя юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 66,47 евро (левава равностойност от 130 лева).

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София-

град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3456 от 22.09.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 14725/2024 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА „НОУБЪЛ ХАУС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 2, офис 4, представлявано от управителя Р. В. Н., да заплати на Дирекция "Инспекция по труда" - С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.